

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS DOS CALDERERS.

¿EN sortirà de las eleccions que deuen celebrarse el próxim diumenje?

La resposta es fácil: ne sortirà un Congrés.

Y del Congrés, fruyt de aquestas eleccions, ¿qu' en sortirà?

Aixó ja es més difícil determinarho.

Tot depen de la capacitat, y de las conviccions dels diputats que surtin elegits. Tot depen del capritxo de aquestas mateixos diputats.

Han de donar un pás: ¿lo donarán endavant? ¿lo donarán endarrera? ¿deixarán de donarlo?

¿Tindrém la continuació de la política canovista, sense en Cánovas de per mitj?

En aquest cas lo país s' haurá fastidiat, y l' hi passarà lo mateix que al protagonista de un quento, que ab permís de vostés vaig á contar, per lo que té de original y d' exacte.

Un senyor vivia retirat á casa seva.

Havia treballat molt durant la seva vida y no havia pogut avansar res. No es estrany: se dedicava á escriure, y en aquest país l' escriure dels uns fa perdre l' llegir dels altres: aixís al menos ho diu un refran arreglat, que parlant ab més exactitut y aplicat exclusivament á la persona qu' escriu, hauria de dir: «L' escriure fa perdre l' menjar.»

Aixó indica que el pobre escriptor continuava fent us de la tinta y la ballava magre.

En tota la seva carrera, no havia avansat més que una migranya ab honors de dolor reumático, que no se la podia treure del cap.

Y per consol tenia encare un' altra ganga.

Al costat de casa seva, á ma dreta hi havia un calderer que tot lo sant dia estava repiquetejant y produhint aquell ruidu tant monótono qu' es capes de girar lo cervell del home més sort ó des preocupat.

Y á ma esquerra, també al costat mateix de casa seva, hi havia un altre calderer, que feya la competencia al anterior en tots terrenos, fins en lo del escandol y del soroll.

D' dema al vespre el pobre escriptor sentia aque'l ruidu interminable; y de nit, fins dormint, l' eco d' aquell ruidu l' hi ressonava dintre dels polsos.

Ja veuen si estava ben guarnit lo pobre senyor, que precisament tenia un d' aquells mals que no volen soroll

Un dia vá pendre una resolució.

Era un determini dolorós; pero no tenia altre remey, si volia lograr algun alivio.

Ab enfadarse y cridar y moure un escándol als dos industrials que feyan calderas y destruhian la tranquillitat dels vehins, no lograva més, sino qu' encare repiquessin més fort, siquiera per venjansa y l' hi causessin doble molestia.

Pensant que se las havia ab personas decents, vá creure més acertat tractarlos de bonas en bonas.

Aixís es que vá vendres roba, mobles y llibres, vá arribar á reunir un centenar de duros, y vá anar á trobar al calderer de la dreta, propositantli lo següent:

—Senyor Batista: comprench qu' estiga picant y repicant tot lo sant dia. Amigo! vosté s' guanya la vida, y al home honrat y treballador se l' hi han de dispensar certas cosas. No vinch á queixarme, sino á propositarli un medi que sense perjudicarlo á vosté será convenient per mí.

—Vosté dirá.

—Res: vinch á demanarli si vol ferme l' obsequi de mudar de casa: los gastos del traslado correrán pel meu compte, y encare l' hi donaré alguna coseta.

—Escollti, ¿y al altre calderer?

—L' hi faré las mateixas proposicions que á vosté, y crech que las acceptará.

—Está bé: si ell las acepta, no tinch cap l' inconvenient en complaure'l. Vosté m' dona cinquanta duros y m' traslado.

—Aceptat.

L' altre calderer vá admetre, encare que ab distintas paraulas, las mateixas proposicions, després d' enterarse de que el calderer de la dreta també las havia admesas.

També vá rebre cinquanta duros perque pogués fer lo traslado.

Aquest havia de realisarse el dia últim del mes. Y no obstant: s' acabá el mes y comensá el següent, y el pobre escriptor vá haver de sentir sempre el mateix soroll que tant y tant l' incomodava.

—Home, Sr. Batista, aixó no es lo tractat.

—¿Que no es lo tractat? A veure com m' ho probará.

—Vosté no ha mudat de casa, conforme m' vá prometre.

—¿Qué diu are! ¿Qué no hi mudat de casa! Escollti, ¿ahont vivia jo?

—A la dreta de casa mèva.

—Donchs véu, are visch á l' esquerra.

—¿Y l' altre calderer?

—¿Oh! l' altre calderer viu á la dreta. Ja véu com hém complert: tots dos havém mudat.

Y esclafint una rialla vá retirarse de la casa del pobre manso que tant s' havia sacrificat per treure's aquell insoportable soroll del alcans dels seus oidos.

¿Quí sab!

¿Pot ser després de las eleccions, y aixís que las Corts se reunixin, nos trobarem ab que 'ls calderers sagastins ocupan lo lloch dels calderers canovistas y aquests lo lloch de aquells, y que tots plegats pican y repican sense més objecte que molestarnos y construir la marmita ab que ha de bullir lo caldo del presupuesto.

Si succeheix aixó haurém de fer lo que no vá saber lo senyor del quento.

En lloch de donar diners als calderers perque s' trasladin, millor será, després de tot, que ns trasladem nosaltres.

Precisament are á la plassa de la Democracia, hi ha un piset molt maco: té molt bonas vistas, molt bons aires, es barato y sobre tot molt tranquil.

Si per cas ja 'ls oferirém la casa.

P. K.

DESGRACIAS.

Si alguna vegada han duptat de que l' estiu es la época del any en que las desgracias son més abundants, me sembla que ara com ara ja n' deuen estar ben convensuts.

Aquí una noya fuig ab lo seu promés y el promés fuig ab los quartos del seu principal; allí per un tres y no res dos fulanos s' atipan de punyaladas; allí un jove s' planta dugas balas á la clepsa; més enllá una dona s' ofega ab santa tranquillitat....

Mirin á dreja y á esquerra, no veurán més que disharats y desastres.

Sembla talment qu' encare maní en Cánovas.

Al calor del sol d' estiu se desarrollan aquestas dramas horribles que fan erissar los cabells, y que donan lloch á certs periódichs bellicosos á fer veure á la massa impresionable del país, que las banderes son atropelladas, que 'ls honors necessitan satisfaccions, y que las nacions que no tenen barcos poden procurarse'n facilmente, prenentne á las altrás que n' tenen de sobras.

En efecte: si al estiu no fés tanta calor, ni Abu-Amema hauria fet las mil y una barbaritats que han atemorizat las provincias argelinas, ni l' Imparcial hauria gallejat tant inoportunament com ho ha fet ara, explotant lo sentiment de la dignitat nacional en benefici de la empresa del periódich.

Suprimeixin la calor en totas las sevas manifestacions, y suprimiran un sens fi de desgracias: la primera de totas, los conservadors.

Diu un ditxo que al estiu tota cuca viu.

Aquest adagi agafa de plé á plé als conservadors, que no saben subsistir d' altra manera que acostadets á la caixa nacional, vivint al calor del presupuesto.

Quan aquesta escalfor se 'ls acaba, s'acaban
ells, cucas eternes de la nostra pobre patria.
—¿Cóm es, donchs, que no s'han mort? dirán
vostés.

¿Cóm es? Perque al abandonar las poltronas y
'ls recons de las oficinas, se 'n ván anar molt ca-
lents.

Pero deixin que 'l calor se 'ls acabi. Un parell
d'anys lluny del presupuesto, y dels conserva-
dors no se 'n cantarà gall ni gallina.

Lo que, sobre tot, abunda més en aquest temps
es los suicidis. Y no precisament los suicidis de
personas que tingan malalties y disgustos; no del
pobre enamorat que se 'n vá al altre barri perque
la seva dama fá 'l distret; no del infelís que 's tira
de cap al mar perque ha perdut uns quants mils
durots; sino de gent que 's queixa d'estar massa
bé, que 's pot ben riure de la humanitat y de las
sevas miserias, y que al buscar tant imprudent-
ment la mort, déu obehir sens dupte á impuls
estrany de la sancha que, inflamantse ab la calor,
busca un desahogo, ja siga per un forat de la clos-
ca, ja per la punta de una ploma.

Aquí tenen los bishes que no deixan escapar
cap ocasió sense fer la seva pastoral, mortificant
al govern y á las ideas liberals, esposantse á que
algun dia la mosca puji al nás del ministre y me-
'ls deixi sense bessas, es dir, sense la rendeta que
tant mansament xuclan al Erari públich.

¿No troban vostés qu' escriure pastorals d'
aquesta mena es suicidarse?

Reparin per altra part aquets saragateros que
tot lo dia esbalotan, provocant á las nacions ami-
gas, y empenyent á Espanya per una baixada pe-
rillósissima, al cap de vall de la qual no hi podriam
trobar més que un miquelet com una casa, si es
que no hi trobavam la mort y la ruina.

Bé es vritat que aquets al menos no 's suicidan
ells, sino que volen fer suicidar als altres. Si vin-
gués un dia de perill, y Espanya 's vejés obligada
á sostenir las bravatas per ells proferidas, á tots
aquets macos que avuy se la pintan tant de va-
lents, los veuriam ab las camas al coll, buscant un
punt ben elevat desde ahont poguessen contem-
plar l'espectacle sense comprometre's.

Lo partit fusionista també fá dias que 's prepara
per fer una desgracia.

Contra lo que vá prometre en la oposició, no fá
més que expedir ordres reservadas, arrèglar llistas,
remenar districtes, imposar candidats y con-
vertir la trascendental y noble lluyta electoral en
una broma de mal género, que entibia als débils é
irrita á la gent de cor.

¿Saben qué vol dir aixó?

Que 'l partit fusionista també vol suicidarse.
FANTÁSTICH.

Lo viatge del eminent Castelar per
Huesca y Lleyda ha sigut un con-
tinuat triunfo.
L' eminent orador, ab la seva
paraula arrebatadora, ha despertat
l'entusiasme democrátich per tot
arréu ahont ha parlat, oferint l'
exemple de una democracia, com la que avuy
tenim tan constant y decidida en la defensa dels
seus principis, com experta, sensata y digna de
realisar las sevas ideas, donant á la patria llarchs
dias de ventura y llibertat.

La Campana assistí á la reunió de Lleyda, y no
poguè menos d'entussiasmarse davant d'aquell
partit vigorós, disciplinat y entussiasta.

Allá s'hi veyan los més antichs democratas y
l'element jove que ha vingut á omplir las filas,
portant en ellas l'ardor y la decisió.

Allá, davant de més de 3,000 personas, vá pro-
nunciar lo primer orador del mon un admirable
discurs que féu batre tots los cors al nom de lli-
bertat, democracia y república.

¡Oh! Si 'ls viatges de Castelar se repetían! Aviat
lo nostre camp, que avuy ja tréu florida, donaria
abundant cullita, com l'ha donada á Fransa,
desde 'l moment que 'l partit democrata d'allí
vá sembrar las llavors de la prudencia, de la cons-
tancia y del patriotisme.

A Madrid s'ha format una comissió encarregada
d'estudiar las bases per evitar l'emigració.
Ha sigut nomenat president de la mateixa 'l

Sr. Moret y Prendergast, aquell mateix que deya
que la culpa de l'emigració la tenian los indus-
trials de Catalunya.

Si 'l Sr. Moret es conseqüent ab lo que vá decla-
rar en aquella reunió libre-cambista, es probable
que no trobi cap més medi per evitar l'emigració
que suprimir l'industria catalana.

Jo crech que lograriam més bon resultat supri-
mint al Sr. Moret y á la comparsa libre-cambista.

Un raig d'insults per part de un periódich lla-
nut de Manresa, nos ha valgut la caricatura del
nostre número passat titulada *A Roma por todo*.

Pero lo més bonich es que aprofita 'l títol del
nostre article per cridar efectivament *A Roma por
todo*, parlar de una crusada com la de Godofredo
de Bouillon per anar á llibertar al papa-rey, á
a pesar de las hordas salvajes de la masoneria y
altres cosas per l'istil.

De manera que 'l periódich llanut manresá ha
fet com los burros. Nosaltres l'hi hém donat au-
fals y 'ns ha pagat lo servey tirantnos un raig de
guitzas.

Y ben mirat los neos que fan aquest periódich,
si és cert com dihen molts rectors, que están
excomunicats los qui llegeixen *La Campana de
Gracia*, están excomunicats perque ells la llegei-
xen també.

Ja no tenen més remey que fer com lo senyor
Aparici, fill del célebre Aparici y Guijarro que
avuy se troba á Manresa, y anar tot lo dia á la cova
esperant l'hora de tornar á la montanya.

Aquest es l'instint de la fiera: de la cova á la
montanya; de la montanya á la cova.

La juventut católica ha recullit més de mil
duros per regalar un cetro á la Verge de Montser-
rat.

Una extranyesa y una injusticia:

L'extranyesa es que hajan recullit tant pochs
dineros uns joves que ab la capa de neos fan tant
bons casaments.

L'injusticia es que regalin lo cetro á la Verge
de Montserrat y no 's recordin de la Verge de la
Mercé que tants casaments ha presidit entre
aquets joves que no tenen més caudal que l'hi-
pocressia, ab pubillas ricas, apadrinadas per bis-
bes, canonjes y capellans.

Llegeixo:

«S'ha incendiat lo teatro de Cádiz.»

Un neo:—¿No venhen? Un teatrot menos: aixó
es un cástich de la Providencia.

Continúo llegint:

«S'ha incendiat l'iglesia parroquial d'Espinol
(Navarra), havent quedat convertits molts sants
en brasas de carbó.»

Lo neo al arribar aquí 's mossega la llengua.

¿Qué no es un cástich de la Providencia?

¡Y cá ha de ser!

Precisament lo teatro de Cádiz estava assegurat
per la societat de incendis *La Providencia*, y l'
iglesia d'Espinol per ningú.

De las 52 querellas presentadas al Tribunal Su-
premo contra varios gobernadores civiles no n'ha
prosperat més que una.

Un peix que pica á l'esqué.

Pero es inútil que tirin la canya: lo peix s'es-
capará 'l mateix que 'ls altres.

Lo Sr. Lopez y Lopez, l'acandalat navier que
en Comillas obsequia als reys haventse gastat
150.000 duros, quan era nen havia demanat cari-
tat, més tart havia sigut dependent d'escriptori,
y avuy es un dels homes mes rics d'Espanya.
La noticia es curiosa.

Los carlins están exasperats.

May com ara havian parlat ab tanta insistencia
del Papa-Rey y de la necessitat que tenen de
anarse'n á Roma formant una armada per lliber-
tarlo.

¿No venhen? En aquest terreno ja m'agrada.

¿Volen anar á Roma á rebre una pallissa del go-
bern italiá?

Donchs jo 'ls pagaria 'l viatge.

Pero ca: no tingan por que se n'hi vajan.

Allá, als enemichs de la llibertat los donan
llenya seca.

Y després de la tunda, no es com aquí.

Allá no hi ha regoneixement de graus y em-
pleos.

Diumenje que vé se celebran eleccions.
Dat lo sistema que se segueix podia 'l govern
estolviarnos molta feyna.

Si es cert que aixís com aixís han de guanyar
ells y ningú més, lo millor seria que 'l Congrés y
'l Senat fossen nomenats de real ordre.

Aixís s'estolviarian disgustos, dineros, escán-
dols..... y alguna garrotada.

Lo dia 15 de agost se celebran festas majors en
un gran número de pobles de Catalunya. Molts
d'ells nos han enviat lo programa, de manera que
si haguéssim de complaure'ls á tots, no tindriam
prou espay en lo present número.

Aixó 'ns obliga á agrahirlos l'obsequi y á de-
manarlos dispensa si no podém satisfacer los seus
desitjos.

CAPS SUELTOS.

Tot sovint se descubreixen
més irregularitats,
degudas á personatjes
qu' en Cánovas vá emplear.
Aixó son las obras póstumas,
que per sa gloria han deixat
los celeberrims patricis
conservadors.. libera's.

Anant d'Aragó á Guipúzcoa,
saltant á tort y á través,
tot lo nostre ministeri
ni un moment está quiet.
Han fet ja tantas anadas
y vingudas en un mes,
que 'ls nostres pobres ministres
casi bé semblan carters.

Contan que un d'aquets qu' escriheo
lo furibundo *Imparcial*,
invitat per uns francesos,
no 's vá volguer desafiar.
Está molt bé. Aixó son mérits
que 'ls hém de tení apuntats:
quan invadirém la Fransa
ja 'l nombrarem general.

Sembla que 'ls nostres gundillas,
quan han de fer detencions,
procuran no gastar modos,
crident y arrollantho tot.
Si vá continuant la cosa,
valdrá més tornarse gos
per ser pres ab nobles llassos
y portat en carretó.

Diumenje que vé aquí á Espanya,
á Fransa y á Portugal
hi han de haver eleccions magnas
per nombrar los diputats.
Per Portugal y per Fransa
no se sab qui 'n surtirá:
pero pe 'l que toca á Espanya...
lo Govern ja 'ns ho dirá.

Ara 'l pa á Sevi la puja,
á Madrid puja 'l carbó
y ván rebentse noticias
de pujas d'altres cantons.
Ara no més faltaria
que pujés més la calor
y que, per final, en Cánovas
pujés á caball de tots.

Per si acás en Fontrodona
surt de las urnas triunfant,
lo Govern ha fet fer obras
al Congrés de diputats.
A més d'aixampar las portas,
creyent massa flachs los banchs,
ha manat fe una cadira
per ell, de ferro colat.

Diu que corra per certs pobes
una caterva d'agents,
exigitlos los atrassos
si no votan pe 'l govern.
Seus dupte 'ls pobes ja saben
que si no votan per ell,
demanará 'l que l'hi deuen,
pero si 'l votan... també.

Fá temps que hi ha algú que intenta,
y hasta 's diu que ho logrará,
suprimir aquella gran plassa
que hi ha á la Universitat.
Molt ben fet. Aixís al menos
ningú may trepitjará
la terra hont avants hi havia
l'arbre de la llibertat.

A Inglaterra l' altre dia, sense cap contemció, van expulsar de la Càmera a un diputat fet de poch. Val més lo que 's fa aquí a Espanya, perque aquí, per bè de tots, ja no permeten que hi vajan per no treure'ls quan hi son.

En Sagasta altra vegada s' ha tornat a encarregar del pes de la Presidencia, que en Campos duya temps há. Tots dos contentels. En Campos perque no tè mal-de-caps, y en Sagasta perque l' altre no podrà fer disbarats.

Los telégramas de Túnis son més foscos que la nit: —Per tot reyna ja la calma. —Tot ball en aquest país. —Millor fora que diguessen: —No ho volém dir com vivim, y qui vulga sapiguerho no tè més que veni aquí.

Tots los diumenjes s' aixeca un francès molt avispat ab un gobo hoat hi tragina varios trastos y animals. Un favor. ¿Que no podria, si no l' ha de destorbar, aixecarse ab en Robledo y deixarlo per 'lli dalt?

C. GUMÁ.

D IUMENJE se celebran las elecciones de diputados en tot Espanya. Alguns creyan que 'l célebre prestidigitador Canonje seria contractat per donar algunas lliçons d' escamoteig á molts arcaldes. Pero déu naverse desistit del pensament, en vista de que l' arcalde més burro pot donar lliçons al mateix mestre. Molts fan la jugada bruta; pero l' efecte es segur.

A Valencia una senyora ha obsequiat á n' en Lagartijo, que l' hi vá brindar un toro, regalantli una escribanía de plata. Aixó 'm recorda una dita del pobre Bartrina. «Avuy es lo sant de la criada de casa: tè un nebotet que vá á estudi y may dirian qué l' hi ha regalat? »Per més que s' hi trenquin lo cap no ho endavinarán: l' hi ha regalat un mapa de Asia.»

Una baladronada de un periódich fusionista: «Lo dia 21 de agost, ab motiu de las elecciones, veurém qui es lo país.» Una contestació justa de un periódich democrátich: «¿Qui es lo país? Lo que veurém será qui es lo govern.»

Segons sembla passarán de trenta 'ls diputats militars que assistirán á las próximas Corts. En los jochs de cartas no hi ha més que dotze es pasas. Desgraciadament en lo joch de la nostra política 'l número sempre s' exagera.

Lo capitá general de Galicia ha negat autorisació pera donar una serenata al Sr. Montero Rios. Hi ha autoritats que negant lo permís per dar serenata obran en justicia. Serenatas per serenatas, diuhen, ja las doném nosaltres. ¿Y de qué las donan? De violon.

Diu lo Cronista, periódich conservador de Madrid: «Totas las qüestions s' empeticen al ser tractadas pels fusionistas.» Just: las qüestions y 'ls partits. O sino que ho digan los mateixos conservadors que s' han empeticit tant, que ja casi s' han perdut de vista.

En Cánovas desitja passar las elecciones á Sant Sebastiá, prenent banys de mar.

Cada hù fá lo que l' hi convè, y á n' en Cánovas res l' hi convè tant com posar la pell en remull.

L' ex-cabecilla carlí Sagarra, després de haver sigut expulsat de Fransa com á carlí, ha sigut expulsat de entre 'ls carlins com á partidari de la unió católica.

Y aixó que 's tracta de un home que s' agarra.

A Madrid vá passar dias endarrera la següent escena:

Un capellá molt divertit vá crusarse pèl carrer ab un general molt alegre.

Lo capellá vá saludarlo, portantse la mà al front. Y 'l general vá tornarli 'l saludo, tirantli una benedicció.

Aixís es l' Espanya y no sempre aquestas cosas se fan en broma. O sino aquí tenen al general Primo de Rivera convertint igorrotos de Filipinas y á molts capellans espanyols corrent per la montanya ab lo trabuch al coll sempre que hi ha carlins.

Sembla que 'n Bismarck ha fet gestions á fi de lograr qu' Espanya siga declarada potencia de primer ordre.

Es com si diguessen tractantse de un poble de mala-mort:—Lo declararém ciutat. ¿Y qué?

Després de tot la idea de declararnos potencia de primer ordre significa que Bismarck en odi á la república francesa está festejant á l' Espanya. Ja es hora, donchs, de que 'ls espanyols l' hi diguém:

—Senyor Bismarck, déixins estar tranquils, que vosté no vé pas ab bon fi.

Un periódich conservador ha dit que 'l general Martínez Campos durant la guerra, civil, no havia fet res més que cenyirse á executar los moviments que l' hi indicava en Cánovas.

Per xó en Cánovas asseguran que ha dit: «Lo dia que jo discateixi al general Martínez Campos s' evapora.» ¡Oh, si jo tingües la trassa que tè en Cánovas d' evaporar generals!

Lo cardenal Jacobini també parla del papa-rey. ¡Qué volen ferhi! Los neos volen tenir tot en una pessa un rey que 'ls governi y un papa que 'ls excomuni.

Un senyor de l' aristocracia tronada 's llenca desenfrenadament á las operaciones de Bolsa en busca de la fortuna.

La desgracia 'l persegueix y un dia l' agent se l' hi presenta y l' hi dona noticia del estat desastros de la liquidació. L' aristócrata 's queda impassible.

Y l' agent prenent la serietat per resignació l' hi diu:

—Demá si li sembla li hi enviaré á cobrar la diferencia.

—Está bè: envihi quan vulga diu lo noble.

L' endemá al presentarse 'l cobrador á l' habitació del aristócrata, vá trobarse ab la següent inscripció escrita ab lletres grossas sobre la porta d' entrada:

«En aquest mon y á la Bolsa hi ha qui paga y y qui queda á deure. Aquí teniu la diferencia.»

Un minyó jove demana la mà de la filla de un senyor rich.

—Y quin motiu l' induheix principalment á vosté á estimar á la mèva filla? pregunta 'l pare.

—Quin motiu, D. Gregori! No cap altre sino que jo l' adoro. Vellaquí.

—Gran cosa es l' amor per conseguir la felicitat; pero 's necessitan ademés altres elements.

—Vosté dirá.

—Ja sé que la posició de vosté es decorosa y la seva conducta irreproachable; pero sé també que careix de fortuna. ¿Té al menos algunas esperansas posadas en lo porvenir.

—Oh, si arribo á casarme ab ella si senyor.

—¿Quina esperansa?

—La de que vosté 's mori aviat y la nembri pa...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Po-si-ci-ó.
2. ID. 2.ª—Sa-bó.
3. MUDANSA.—Dom, Rom, Com, Som.
4. TRIÀNGUL.— F I D E L I N E S D E U E S L
5. SINONIMIA.—Planta.
6. GEROGLIFICH.—Com més signos més comptes.

Han endevinat totas sis solucions los ciutadans Pere Raves y Ton de la Petita; 5 Un olotí, Bardanas y N. M. R.; 4 Pepet del Sastre; 3 Tamburini y Nicodemus; 2 Un noy de Lleyda y Pa y naps y 1 no més Dissident etern.

XARADAS.

I.

Com ma total no hi ha al poble cap dona tan tersu-doble; pero en cambi mon hu dos es alt, bè plantat y gros. Are de aquesta parella busca qui es ell y qui es ella.

UN TAPE Y F. DE T.

II.

Quan vá total en Bernat diu que sempre dos-primera; are un servidor espera que digan si aixó es vritat.

J. ESCOFET.

ACENTÍGRAFO.

Ahir vá dirme la Pepa si jo volia total una tot qu' ella tenia al jardí del general.

JOAN CRISTULDO.

CONVERSA.

- ¿Cóm aném, Joan?
- Adios, Carlets, com sempre.
- ¿Are vols fer un favor, Joan?
- Prou, digas.
- A veure donchs, deixam dos quartos per comprar l' Esquilla.
- No la vull, ja l' he llegida.
- Aném donchs á comprar lo qu' entre tots dos hem dit.

R. NAJUL.

LOGOGRIFO.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Un poble catalá.
- 5 3 6 7 1 2 4 9.—Id. id.
- 1 2 3 4 7 8 9.—Id. id.
- 8 9 5 4 7.—Un ofici.
- 3 2 6 9.—Un poble.
- 1 2 8.—Un membre del cos humá.
- 6 2.—Nota musical.

TIT TERRIA.

GEROGLIFICH.

Vot
Vot
NO
Vot
A

QUI QUICUS CABRERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

—Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Escofet, Pepet del Sastre, Pollito, R. Najul, Mata-migas, Sr. Nastasi, E. Rosés y Gola Hermosa. Los demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Pere Bessas, Nani, Noy xich, Rasclat de Reus, Fra Tomás Zurmeda, Nyiqui-nyo-qui, Jutje de pau, R. Trilla, Camat del Flaviol, Set véus tarra-sench, Joan Trompeta, Un Olotí y Joan Apressurat. Ciutadá Nastasi: Publicarem una combinació.—Gola Hermosa: Idem un rombo.—Q Roig: Mirarém de insertar l' articlel.—Pepet del Sastre: Está bé y ho publicarem á la major brevetat.—Andreu Sabaté: Idem un anagrama y un geroqlifich.—Adlavaj Pesoj: Arreglada degudament podrá insertarse la sinonimia.—Victor Soler: Rebut l' articlel.—L. Pujol Vilanova: Insertarém una de las sévas poesias.—Respingul: Ja guardavam la seva; no tè necessitat de repetirla: quan la combinació del periódich ho permeti la insertarém.—Qui Quicus Cabrera: Publicarém un geroqlifich.—F. Fin: Idem una conversa y un logogrifo.—Ciutadans de Sant Just: L' assumpto de que 'ns parlan té un carácter massa local y no ofereix interes pels lectors del nostre periódich que no resideixen en lo poble.—Pastanaga: Publicarém lo geroqlifich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 31 y 23.

De certas pelegrinacions solen sortirne batallons.